

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. H.  
przeciwko Ś. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.  
o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 24 października 2023 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach  
z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt VIII Pa 34/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki A. H. na rzecz pozwanej Ś. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty.**

(J.K.)

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z 3 czerwca 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z 26 stycznia 2022 r. w ten sposób, że oddalił powództwo A.H. o zasądzenia od pozwanej Ś. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 12.690 zł tytułem

odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej powódka podniosła zarzuty naruszenia: 1. prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia: (-) art. 328 § 1 w związku z art. 369 § 1 w związku z art. 373 § 1 k.p.c., przez wadliwe dokonanie przez Sąd Okręgowy zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa na skutek apelacji pozwanej, w sytuacji gdy w sprawie zasadne było odrzucenie apelacji w związku z tym, że pozwana składając wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku w całości, nie złożyła wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z tym uzasadnieniem; (-) art. 386 § 1 w związku z art. 384 w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez niezasadną zmianę zaskarżonego przez pozwaną wyroku Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy powódka wykazała w toku postępowania, że likwidacja działu miała charakter pozorny, zaś pozwana nadal kontynuowała realizację projektów, do realizacji których zobligowani byli pracownicy likwidowanego działu, a ponadto wykazała fakt, że mimo pozornej likwidacji Departamentu Rozwoju i Realizacji Projektów w Dziale Realizacji Projektów, pozwaną nadal wiązał plan zadań, w tym projektów i konferencji, a zatem nie polegała na prawdzie przyczyna oznaczona w wypowiedzeniu, jakoby u pozwanej planowano ograniczenie powyższych zadań, co implikowało potrzebę ustalenia, iż wypowiedzenie powódce umowy o pracę miało charakter pozorny; 2. obrazę prawa materialnego: art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p., przez nieprawidłowe zastosowanie, w sytuacji gdy pozwana była obowiązana do wskazania powódce kryteriów doboru do zwolnienia, a ponadto podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny niekonkretnej jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie, zaś taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, a poza tym materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał, że przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę była pozorna, nierzeczywista oraz nieuzasadniona.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej

na rzecz powódki kwoty 12.690 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym w wysokości dwukrotności stawki minimalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, poczynając od uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie do dnia faktycznej zapłaty.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na jej oczywistą wobec rażącej obrazy przez Sąd Okręgowy przepisów w zaskarżonym wyroku.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że wnioskiem z 27 stycznia 2022 r. pozwana zażądała uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z 26 stycznia 2022 r., załączając do wniosku potwierdzenie uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 100 zł. Pozwana, składając wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku, zaniechała złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z tym uzasadnieniem. Skoro zatem pozwana nie złożyła wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia orzeczenia, to w przekonaniu strony powodowej apelację należało odrzucić. Sąd odwoławczy nie uwzględnił tej treści zarzutu powódki podniesionego w odpowiedzi na apelację pozwanej, co stanowi rażące naruszenie prawa.

Ponadto, oczywista zasadność niniejszej skargi kasacyjnej wynika z faktu, że Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 386 § 1 w związku z art. 384 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. oraz obrazy prawa materialnego - art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p. W konsekwencji, Sąd Okręgowy niezasadnie dokonał zmiany zaskarżonego przez pozwaną wyroku Sądu pierwszej instancji, albowiem powódka wykazała w toku postępowania, że likwidacja działu miała charakter pozorny. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwana nadal kontynuowała realizację projektów, do realizacji których zobligowani byli pracownicy likwidowanego działu. Poza tym mimo pozornej likwidacji Departamentu Rozwoju i Realizacji Projektów w Dziale Realizacji Projektów, pozwaną w dalszym ciągu wiązała plan zadań, w tym projektów i konferencji. Nie polegała na prawdzie

przyczyna oznaczona w wypowiedzeniu, jakoby pracodawca planował ograniczenie powyższych zadań. Okoliczności te implikowały potrzebę ustalenia, że wypowiedzenie łączącej strony umowy o pracę miało charakter pozorny, a to z kolei czyni wydany w sprawie wyrok naruszającym przepisy prawa materialnego. Nadto, pozwana była obowiązana do wskazania powódce kryteriów doboru do zwolnienia, a podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny niekonkretnej jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, gdyż zgromadzony materiał dowodowy wykazał, że przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę była pozorna, nierzeczywista oraz nieuzasadniona. Nie budzi zatem wątpliwości, że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej są zasadne i to w stopniu oczywistym, co przemawia za przyjęciem niniejszej skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana podniosła brak podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania. Wniosła też alternatywnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie według norm prawem przypisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek

złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Ustawodawca konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398<sup>4</sup> k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) oraz obowiązek przedstawienia wniosku przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że powódka nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Skarżąca podniosła, że Sąd Okręgowy winien był odrzucić apelację pozwanej na podstawie art. 373 § 1 k.p.c., gdyż składając wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, apelująca zaniechała złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz uzasadnieniem.

Godzi się zatem zauważyć, że zgodnie z dominującą linią orzecniczą Sądu Najwyższego, żądanie strony sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu pierwszej

instancji (art. 328 § 1 k.p.c.) zawiera także wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, o jakim mowa w art. 331 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III PZ 1/09, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 265). Pogląd ten znalazł szeroką aprobatę w doktrynie (por. J. Gudowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. Ereciński, Warszawa 2016, art. 328.; O. M. Piaskowska [w:] M. Kuchnio, A. Majchrowska, K. Panfil, J. Parafianowicz, A. Partyk, A. Rutkowska, D. Rutkowski, A. Turczyn, O. M. Piaskowska: Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 328). Zdaniem komentatorów, trudno bowiem zakładać, że przy żądaniu sporządzenia uzasadnienia wyroku intencją strony jest, aby pozostało ono w aktach sprawy (A. Jakubecki [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 328).

W świetle prezentowanego w judykaturze i doktrynie stanowiska, wypada stwierdzić, że Sąd drugiej instancji prawidłowo uznał, iż pozwana skutecznie złożyła wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji oraz doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem i brak było podstaw do odrzucenia apelacji strony. Tym samym zarzuty skarżącej w tym zakresie są bezzasadne.

Powódka stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, argumentowała nadto, że Sąd Okręgowy niesłusznie dokonał zmiany zaskarżonego przez pozwaną wyroku Sądu pierwszej instancji, albowiem skarżąca wykazała w toku postępowania, iż likwidacja działu, w którym była zatrudniona, miała charakter pozorny i tym samym przyczyna rozwiązania łączącej strony umowy o pracę była pozorna, nierzeczywista a także nieuzasadniona.

Wbrew tym twierdzeniom, Sąd Okręgowy w dużej części podzielił ustalenia Sądu Rejonowego i uznał je za własne, natomiast nie podzielił konkluzji Sądu pierwszej instancji, że tylko część pracowników pozwanej otrzymała wypowiedzenie umów o pracę w związku z likwidacją Departamentu Rozwoju i Realizacji Projektów i w konsekwencji, iż niektórzy pracownicy kontynuowali zatrudnienie.

Według ustaleń Sądu drugiej instancji, na podstawie uchwały zarządu z 10 stycznia 2019 r., która to następnie została zaakceptowana przez Radę Nadzorczą i zatwierdzona przez Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników w dniu 27 marca

2019 r., pozwana zlikwidowała cały Departament Rozwoju i Realizacji Projektów, w którym zatrudniona była między innymi powódka, co wiązało się z koniecznością rozwiązania stosunków pracy wszystkich pracowników tego działu, w tym i skarżącej. Ustalenie to Sąd poczynił w oparciu o powołaną uchwałę, jak też na podstawie zeznań świadków, w tym R.F. i A.W. Prawdą jest, że pracodawca jedynie część pracowników (w tym powódkę) zwolnił z obowiązku świadczenia pracy, a pozostała część pracowała w okresie wypowiedzenia. Nie zmienia to jednak faktu, że dział uległ likwidacji i nikomu nie cofnięto oświadczeń woli o rozwiązaniu umów o pracę. Chociaż niektórzy pracownicy świadczyli pracę w okresie wypowiedzenia, jednak stosunki pracy wszystkich pracowników likwidowanego działu trwały tylko do końca okresu wypowiedzenia i nikt po upływie okresu wypowiedzenia nie pozostał w zatrudnieniu u pozwanej i nie zajmował się realizacją jakichkolwiek projektów. Okresy wypowiedzenia kończyły się z końcem czerwca, zatem działania i czynności podejmowane przez pracowników działu, którzy nie zostali zwolnieni z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia, były uzasadnione. Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe, lecz nie dokonał wszechstronnej jego oceny, błędnie ustalając, że niektórzy z pracowników świadczyli pracę w dziale po jego likwidacji i po upływie okresu wypowiedzenia umowy o pracę. W konsekwencji, konstatacja Sądu Rejonowego, z której wynikało, że pracodawca winien był wskazać w złożonym wypowiedzeniu zastosowane kryteria, z uwagi na które wypowiedział umowę o pracę właśnie powódce, okazała się niezasadna. Skoro bowiem zlikwidowano cały dział, to zlikwidowano w nim wszystkie miejsca pracy i wypowiedziano umowy o pracę wszystkim pracownikom tego działu. Wszelkie kryteria doboru pracownika do zwolnienia nie miały w takiej sytuacji znaczenia, gdyż niezależnie od stażu, kwalifikacji i osobistych przymiotów, wszyscy pracownicy zlikwidowanego działu stracili pracę w związku z jego likwidacją.

Sąd Okręgowy szczegółowego i rzetelnego wyjaśnił więc, dlaczego w jego ocenie wskazana powódce przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę w postaci likwidacji stanowiska pracy z uwagi na likwidację całego działu w zakładzie pracy pozwanej, stanowiła przyczynę rzeczywistą i uzasadnioną. Nie było też podstaw do

przyjęcia, że w zaistniałej sytuacji pozwany pracodawca winien był wskazać w złożonym skarżącej wypowiedzeniu umowy o pracę kryterium doboru do zwolnienia. Skoro bowiem likwidacja dotyczyła całego działu w zakładzie pracy pozwanej i zlikwidowano w nim wszystkie miejsca pracy oraz wypowiedziano umowy o pracę wszystkim pracownikom tego działu z powodu przeprowadzanych zmian organizacyjnych, brak było podstaw do formułowania w wypowiedzeniu kryterium doboru pracownika do zwolnienia.

Wypada podkreślić, że w ramach uprawnień kierowniczych, a także z uwagi na ponoszenie ryzyka prowadzonej działalności, pracodawca ma prawo dokonywać zmian w strukturze organizacyjnej. Kontroli sądowej nie podlega zaś merytoryczna trafność dokonanych zmian (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., II PK 252/11, LEX nr 1215430). Oznacza to, że autonomia zarządcza pracodawcy nie została poddana ocenie sądowej (uchwała pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, wytyczne w przedmiocie stosowania art. 45 k.p., OSNCP 1985 nr 11 poz. 164, teza IX; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 października 1992 r., I PRN 40/92, LEX nr 14962; z dnia 27 listopada 1997 r., I PKN 401/97, OSNAPIUS 1998 nr 18, poz. 542). Teza ta znalazła potwierdzenie również w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym wielokrotnie wyjaśniano, że zasadniczo likwidacja konkretnego stanowiska pracy, spowodowana zmianą struktury organizacyjnej zakładu pracy (np. zmniejszenie liczby pracowników - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 1997 r., I PKN 176/97, OSNAPIUS 1998 nr 9, poz. 263, czy rozdzielenie zadań przypisanych do danego stanowiska innym pracownikom - wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2014 r., I PK 271/13, LEX nr 1663120; z dnia 3 września 2013 r., I PK 41/13, OSNP 2014 nr 8, poz. 116), uzasadnia zwolnienie pracownika, który był zatrudniony na tym stanowisku, bez potrzeby oceny przez pracodawcę przymiotów zawodowych tego pracownika oraz porównywania go z pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach innego rodzaju. Kontroli sądowej w takich przypadkach poddana jest jedynie prawdziwość przeprowadzanych przez zatrudniającego zmian (pozorność likwidacji). Dodatkowo, w sprawach o roszczenia z tytułu rozwiązania stosunku pracy bada się nie tylko, czy likwidacja stanowiska pracy była realna czy pozorna, ale również czy między

nią a wypowiedzeniem (rozwiązaniem) stosunku pracy zachodził związek przyczynowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I PKN 613/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 351). Przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę jest w szczególności likwidacja stanowiska pracy rozumiana jako zmiana struktury organizacyjnej zakładu pracy, polegająca na likwidacji jedyne lub wszystkich stanowisk pracy danego rodzaju i powodująca konieczność zwolnienia wszystkich pracowników zatrudnionych na tym stanowisku lub stanowiskach. W doktrynie i orzecznictwie nie ma wątpliwości, że tak rozumiana likwidacja stanowiska pracy jest sama w sobie wystarczającą przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę. W takich przypadkach nie ma konieczności porównywania pracowników i stosowania kryteriów doboru do zwolnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2022 r., I PSK 260/21, LEX nr 3478527; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2019 r., I PK 25/18, LEX nr 2647572).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca przeciwstawia ocenie dokonanej przez Sąd drugiej instancji, swoją własną analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę. Tym samym zmierza w istocie do podważenia suwerennej i niepoddającej się kontroli kasacyjnej sędziowskiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Tymczasem zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do badania prawidłowości ustaleń faktycznych, ani też do oceny dowodów dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy, jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się też oceną materiału dowodowego i nie ma kompetencji

do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

(J.K.)

[ał]